

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 123/2021-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcov Jany Laššákovej a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Ivanou Križovou Červenákovou, advokátkou, Metodova 3331/12, Prešov, proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove č. k. 6 Tpo 5/2021 z 20. januára 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. februára 2021 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5, čl. 46 ods. 1 a podľa 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a jeho práv podľa čl. 5 ods. 1, 2, 3 a 4 a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 6 Tpo 5/2021 z 20. januára 2021.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že proti sťažovateľovi je vedené väzobné trestné stíhanie pre obzvlášť závažný zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa ustanovení § 172 ods. 1 písm. c) a d) a ods. 2 písm. c) Trestného zákona, kde bol sťažovateľ do väzby vzatý uznesením Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) č. k. 6Tp/125/2020 z 31. decembra 2020 (ďalej len „prvostupňové uznesenie“) z dôvodov podľa ustanovení § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku, pričom jeho väzba nebola podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nahradená dohľadom probačného a mediačného úradníka. O sťažnosti sťažovateľa, ktorou napadol prvostupňové uznesenie okresného súdu, rozhodol krajský súd namietaným uznesením, ktorým sťažnosť ako nedôvodnú podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti dôvodí, že v jeho prípade nebol dodržaný zákonný spôsob vzatia do väzby, keďže mu neboli sprístupnené dôkazy, ktoré by mali podľa orgánov činných v trestnom konaní odôvodňovať jeho väzbu, ako aj vznesenie obvinenia jeho osobe, a teda dôvodnosť trestného stíhania ako jednu z materiálnych podmienok väzby. V konkrétnosti poukazuje na výsledky odpočúvania a záznamu telekomunikačnej prevádzky, tzv. prepisy odpočúvaných hovorov a sms správy, na ktoré sa odvoláva návrh na vzatie do väzby predložený orgánmi činnými v trestnom konaní, ktoré však nie sú súčasťou spisového materiálu a s ktorými sa z tohto dôvodu nemohol sťažovateľ oboznámiť a následne sa k nim aj vyjadriť v záujme realizácie svojho práva na obhajobu. Sťažovateľ takisto tvrdí, že dôvodnosť trestného stíhania vedeného proti jeho osobe nie je obsahom spisového materiálu nijako inak podporená, keďže podľa jeho vyjadrenia obsah zabezpečených výpovedí nesvedčí o tom, že by mal byť osobou, od ktorej si mali vypočúť spoluobvinení a svedkovia nedovolené látky zadovážovať. Sťažovateľ ďalej namieta, že konajúce súdy síce formálne odôvodnili vznik väzobných dôvodov podľa ustanovení § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku, avšak naplnenie konkrétnych skutočností pre vznik uvedených dvoch dôvodov väzby vôbec neuviedli ani nepreukázali.

4. Na základe všetkých uvedených skutočností sťažovateľ žiada, aby ústavný súd o jeho veci rozhodol nálezom, ktorým by vyslovil porušenie jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5, čl. 46 ods. 1 a podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jeho práv podľa čl. 5 ods. 1, 2, 3 a 4 a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru namietaným uznesením krajského súdu, označené rozhodnutie krajského súdu zrušil a vrátil mu vec sťažovateľa na ďalšie konanie, prikázal prepustiť sťažovateľa z väzby na slobodu a priznal mu tiež primerané finančné zadosťučinenie v sume 3 000 eur, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

5. Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním, o postavení jeho sudcov a ich bezúhonnosť ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

8. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v ustanovení § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v ustanovení § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom

prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania: a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) podľa § 42 ods. 2 písm. f), g), q), r), t) alebo písm. v), ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

9. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta porušenie všetkých svojich označených práv zaručených ústavou a dohovorom namietaným uznesením krajského súdu, ktorým bola zamietnutá sťažnosť sťažovateľa uplatnená proti prvostupňovému väzobnému rozhodnutiu okresného súdu, ktorým bol sťažovateľ vzatý do väzby. Podstatou argumentácie sťažovateľa sú tvrdenia o nedostatku materiálnych podmienok väzby, jednak existencie dôvodného podozrenia zo spáchania trestného činu a tiež konkrétnych skutočností podporujúcich útekovú a preventívnu väzbu, ktorá bola konajúcimi súdmi vo väzobnej veci sťažovateľa ustálená.

10. V zmysle judikatúry ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mal preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03).

11. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu právo na osobnú slobodu je garantované čl. 17 ods. 1, ods. 2 a ods. 5 ústavy a je v ňom obsiahnuté aj právo obvineného na urýchlenú súdnu kontrolu zákonnosti jeho väzby s čím je spojená povinnosť nariadenia prepustenie obvineného, ak je väzba nezákonná, ako aj jeho právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie sa môže v zákonom určených prípadoch podmieniť zárukou. Obsah označeného ustanovenia ústavy korešponduje právam vyplývajúcim z čl. 5 dohovoru (obdobne napr. III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05, III. ÚS 424/08, III. ÚS 581/2015, III. ÚS 183/2018).

12. Súdne preskúmanie zákonnosti pozbavenia osobnej slobody kladie nároky (okrem iného) na kvalitu preskúmania. Väzobné konanie týkajúce sa rozhodovania o osobnej slobode obvinenej osoby musí spĺňať niektoré fundamentálne požiadavky spravodlivého konania podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktoré sú prenesené do špeciálnych ustanovení čl. 17 ods. 1 a 5 ústavy a čl. 5 dohovoru aplikovateľných na konania týkajúce sa väzby. Jednou z nich je aj právo na náležité odôvodnenie rozhodnutia. Jeho obsahom je právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti („fairness“) pritom zaväzuje súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody (pozri napr. III. ÚS 135/04, III. ÚS 198/05, III. ÚS 581/2015).

13. Pri posúdení väzobnej trestnej veci sťažovateľa sa tak ústavný súd zameril na posúdenie otázky, či sa krajský súd s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľa (ktorú prezentuje sťažovateľ

aj v ústavnej sťažnosti) vysporiadal adekvátne a preskúmateľne, či je tak odôvodnenie jeho rozhodnutia ústavnoprávne akceptovateľné a či ním zvolená a prezentovaná interpretácia aplikovanej právnej úpravy neodporuje jej účelu a zmyslu. Inými slovami, či je väzba v prípade sťažovateľa zdôvodnená ústavne udržateľným spôsobom.

14. Z odôvodnenia namietaného uznesenia krajského súdu vyplýva, že tento videl splnenie základnej materiálnej podmienky väzby, a to dôvodnosť podozrenia zo spáchania vyšetrovanej trestnej činnosti sťažovateľom, v obsahu spisového materiálu, v rámci ktorého krajský súd v konkrétnosti poukázal na výpoveď špecifikovaného spoluobvineného, ktorý vo svojej výpovedi označil za osobu, od ktorej po dlhšiu dobu (približne pol roka) nedovolené látky získaval, práve sťažovateľa (aj prostredníctvom uvedenia jeho prezývky), a tiež popísal miesta, kde malo pre tento účel dochádzať k ich vzájomným stretnutiam. V tomto smere krajský súd odkázal aj na nepriame svedectvá ďalších spoluobvinených, a tiež jedného svedka v postavení podozrivého. Na tomto mieste sa krajský súd vyrovnal aj so sťažnostnými námietkami sťažovateľa, v ktorých tento okresnému súdu vytýkal, že nemal možnosť oboznámiť sa s časťou spisového materiálu, a to výsledkami odpočúvania a záznamu telekomunikačnej prevádzky, na ktoré sa odvolával prokurátor vo svojom návrhu na vzatie sťažovateľa do väzby, čím mu bolo znemožnené na tieto dôkazy reagovať a realizovať tak svoje právo na obhajobu. Krajský súd uznal dôvodnosť predmetných námietok sťažovateľa a konštatoval, že keďže ani jemu nebola predmetná časť spisového materiálu predložená, pri posúdení veci na uvedené dôkazy neprihliadal. Zároveň však krajský súd vysvetlil, že táto skutočnosť nebránila tomu, aby na základe už uvedených dôkazov mohol konštatovať splnenie podmienok väzby sťažovateľa, resp. dôvodnosť podozrenia zo spáchania vyšetrovanej trestnej činnosti vo vzťahu k osobe sťažovateľa. Tzv. útekovú väzbu krajský súd v namietanom uznesení podporil argumentáciou, v ktorej poukázal na to, že sťažovateľ má síce trvalý pobyt a žije so svojou rodinou a má mať dve zamestnania, avšak podľa mienky sťažnostného súdu nie je žiadnym významnejším spôsobom, napr. pevnejšími sociálnymi väzbami (nemá manželku a deti) viazaný na miesto bydliska. Pokiaľ ide o preventívnu väzbu, dôvodnosť obavy, že v prípade ponechania na slobode by sťažovateľ mohol pokračovať v trestnej činnosti, videl krajský súd v charaktere vyšetrovaného skutku kladeného sťažovateľovi za vinu, ktorý sa vyznačuje vysokou nebezpečnosťou pre spoločnosť, zaradením sťažovateľa na vyššom stupni v rámci skupiny zaoberajúcej sa distribúciou nedovolených látok a sieťou väčšieho počtu odberateľov, ktorí mali nedovolené látky od sťažovateľa odoberať pre účel ich ďalšej distribúcie konečným užívateľom.

15. V prvom rade ústavný súd uvádza, že sa v žiadnom prípade nemôže stotožniť so stanoviskom sťažovateľa, ktoré v ústavnej sťažnosti predostrel, a to s jeho tvrdením, že dôvodnosť trestného stíhania vedeného proti jeho osobe nie je obsahom spisového materiálu nijako podporená. Krajský súd v odôvodnení namietaného uznesenia totiž predkladá celý sumár dôkazov (priamych a nepriamych) preukazujúcich podľa jeho názoru naplnenie uvedenej materiálnej podmienky väzby. Účelové argumenty sťažovateľa, že vo výpovediach tak spoluobvinených, ako aj ďalších svedkov nefiguruje osoba s jeho menom a priezviskom, nie je možné akceptovať, keďže jednak z obsahu namietaného uznesenia, ako aj z jednotlivých príloh ústavnej sťažnosti je celkom zrejmé, že totožnosť jeho osoby (prezentovanej v jednotlivých výpovediach formou prezývky) je náležite ustálená.

16. Pokiaľ ide o otázku možnosti prístupu sťažovateľa k spisovému materiálu, kde sťažovateľ namieta, že mu nebola sprístupnená časť dôkazového materiálu, a to výsledky odpočúvania a záznamu telekomunikačnej prevádzky, ústavný súd upozorňuje, že dodržanie požiadavky rovnosti zbraní treba vždy posudzovať v kontexte konkrétnych okolností veci. Prvou takouto okolnosťou, ktorú je potrebné zohľadniť, je skutočnosť, že v posudzovanom prípade sťažovateľa ide o štádium prvotného väzobného rozhodovania. Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) zastáva štandardné stanovisko, že by v konaní o preskúmanie zákonnosti väzby mal byť obhajobe zaistený určitý stupeň prístupu k spisu, a to aspoň v takej miere, aby mal obvinený vytvorené reálne možnosti účinným spôsobom spochybniť dôkazy, o ktoré sa väzobné rozhodnutie opiera (pozri rozsudok ESLP vo veci Migon proti Poľsku z 25. 6. 2002, č. 24244/94). Zároveň treba poukázať na to, že v označenej judikatúre uznal ESLP potrebu viesť vyšetrowanie účinným spôsobom, s čím môže byť spojená i nevyhnutnosť zachovať v tajnosti časť zhromaždených informácií, aby bolo podozrivým osobám zabránené vo falšovaní dôkazov a podkopávaní spravodlivosti. Tento legitímny cieľ však nemôže byť sledovaný za cenu podstatných obmedzení práv obhajoby a z tohto dôvodu informácie, ktoré sú podstatné pre posúdenie zákonnosti väzby, by mali byť obhajobe vhodným spôsobom sprístupnené (pozri napr. sp. zn. III. ÚS 425/2018). Ústavný súd je toho názoru, že z hľadiska záruk kontradiktórneho procesu sťažovateľovi boli sprístupnené dostatočné informácie, relevantné pre posúdenie zákonnosti jeho väzby. Uznesenie o vznesení obvinenia, s ktorým bol sťažovateľ oboznámený, obsahuje podrobné skutočnosti týkajúce sa dôkaznej situácie tvoriacej podklad na vznesené obvinenie, toto uznesenie špecifikuje obsah usvedčujúcich výpovedí, ako aj výsledky vykonaných domových prehliadok. Takisto návrh prokurátora na vzatie sťažovateľa do väzby obsahuje opis relevantných informácií, ktoré boli získané realizáciou odpočúvania a záznamu telekomunikačnej prevádzky a ktoré majú podávať základný obraz o spôsobe distribúcie zakázaných látok a participácií jednotlivých aktérov. Ústavný súd je tak toho názoru, že aj keď sťažovateľovi neboli priamo k nahliadnutiu poskytnuté prepisy hovorov a sms správ, ktoré sú zahrnuté do sumáru dôkazov, s ktorými v danej etape konania orgány činné v trestnom konaní disponujú a na ktoré sa odvolávajú, keďže informácie z nich extrahované boli sťažovateľovi v hrubých rysoch predstreté (v návrhu prokurátora na vzatie do väzby), mal sťažovateľ v primeranej miere vytvorenú reálnu možnosť účinným spôsobom spochybňovať zákonnosť svojej väzby. Ústavný súd považuje obmedzenie prístupu k označenému dôkaznému materiálu v úvodnej fáze prípravného konania, keď z obsahu príloh ústavnej sťažnosti vyplýva, že všetci aktéri vyšetrowanej trestnej činnosti neboli ešte stotožnení, za akceptovateľné, súčasne však pripomína, že takéto obmedzenie práv obhajoby môže mať iba dočasnú povahu a v ďalšej etape konania bude potrebné uvedené dôkazy pre účely efektívneho uplatňovania práv na obhajobu sťažovateľovi sprístupniť.

17. Ústavný súd ďalej uvádza, že skutočnosti, ktoré krajský súd prezentoval ako dôvody podporujúce preventívnu väzbu, ktorá bola u sťažovateľa ustálená, ktoré zároveň podľa krajského súdu vylučujú možnosť náhrady väzby sťažovateľa miernejším opatrením (keď v prípade obzvlášť závažnej trestnej činnosti, pre ktorú je sťažovateľ stíhaný, výnimočné okolnosti požadované v takomto prípade Trestným poriadkom konajúcimi súdmi identifikované neboli), sa nejavia ústavnému súdu ako vágne a nepresvedčivé. Krajským súdom prezentované skutočnosti, a to charakter trestnej činnosti, okolnosť vyššieho postavenia sťažovateľa v hierarchii distribučného

režanca zakázaných látok, užívanie zakázaných látok samotným sťažovateľom sú pre vyslovenie dôvodnej obavy z pokračovania v danej trestnej činnosti podľa názoru ústavného súdu dostatočne konkrétne a zároveň výpovedné. K otázke zdôvodnenia útekovvej väzby sťažovateľa chce ústavný súd len v stručnosti poznamenať a prisvedčiť stanovisku krajského súdu, že v úplne počiatočnej fáze väzby, čo je tiež prípad sťažovateľa, aj ustálená judikatúra ESLP, na ktorú ústavný súd štandardne vo svojej rozhodovacej činnosti reflektuje, považuje zdôvodnenie obavy z úteku samotnou závažnosťou trestnej činnosti a jej korešpondujúcou hrozbou vysokého trestu za okolnosť akceptovateľnú, ku ktorej sa samozrejme v prípade dlhšie trvajúcej väzby musia pripojiť aj ďalšie konkrétne dôvody ako relevantné aspekty opodstatňujúce obavu z úteku obvineného (pozri napr. Neumeister proti Rakúsko, rozsudok ESLP z 27. 6. 1968, č. 1936/63). Ústavný súd tak nad rámec upozorňuje, že v ďalšom štádiu vedeného trestného stíhania nebudú argumenty, ktoré sú v odôvodnení namietaného uznesenia krajského súdu aktuálne prezentované, pre udržateľnosť útekovvej väzby sťažovateľa postačujúce.

18. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ namieta aj porušenie svojich základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a tiež práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ďalej tiež formuluje porušenie práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru v rámci uvedeného väzobného rozhodovania. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu právo na osobnú slobodu je garantované čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy. Obsah označeného ustanovenia ústavy korešponduje právam vyplývajúcim z čl. 5 dohovoru (napr. III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05, III. ÚS 424/08, II. ÚS 122/2019). Rozhodovacia činnosť ESLP jednoznačne vymedzila záver, že záruky čl. 6 dohovoru sa v „trestných“ veciach týkajú len konaní, v ktorých sa rozhoduje o „oprávnenosti“ obvinenia („bien-fondé“), a nevzťahujú sa na mnohé konania súvisiace s trestným stíhaním, ktorých predmetom nie je rozhodovanie o oprávnenosti obvinenia, t. j. rozhodovanie o vine a treste. Vychádzajúc z uvedeného režimu čl. 6 dohovoru nepodlieha (okrem iného) rozhodovanie o väzbe (Neumeister c. Rakúsko z 26. 6. 1968 a Matznetter c. Rakúsko z 10. 11. 1969). Procesné garancie pri súdnej kontrole väzby poskytuje čl. 5 ods. 3 a ods. 4 dohovoru. Obdobne na to poukazuje judikatúra ústavného súdu, podľa ktorej konania všeobecných súdov, ktorými sa rozhoduje o väzbe, nie sú konaniami o trestnom obvinení samotnom (konaniami vo veci samej týkajúcimi sa viny obvinenej osoby) a ani konaniami o právach alebo záväzkoch občianskoprávneho charakteru, na ktoré sa vzťahuje čl. 6 ods. 1 dohovoru. V rámci konania o väzbe preto nemôže dôjsť k porušeniu 46 ods. 1 ústavy, čl. 48 ods. 2 ústavy a ani čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže túto oblasť ochrany práv upravuje vo svojich ustanoveniach čl. 17 ods. 1 a ods. 5 ústavy, ako aj čl. 5 dohovoru (napr. I. ÚS 200/06, III. ÚS 277/07). Pokiaľ ide o sťažovateľom formulovanú námietku porušenia čl. 5 ods. 4 dohovoru, ústavný súd uvádza, že procesné garancie súdnej kontroly väzby v rámci primárneho rozhodovania o vzatí do väzby poskytuje čl. 5 ods. 3 dohovoru, nie čl. 5 ods. 4 dohovoru, ktorý je aplikovateľný v nasledujúcich štádiách väzobného rozhodovania (napr. preskúmanie žiadosti o prepustenie z väzby, rozhodovanie o predĺžení väzby a pod.). Pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi namietaným uznesením krajského súdu vydaným v rámci väzobného konania (rozhodovanie o vzatí do väzby) a obsahom čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 5 ods. 4 a čl. 6 ods. 1 dohovoru, inými slovami, z dôvodu neaplikovateľnosti čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru na väzobné konanie, v prípade čl. 5 ods. 4 dohovoru na dotknuté väzobné konanie o vzatí do väzby, boli sťažovateľom formulované námietky

porušenia uvedených článkov ústavy a dohovoru namietaným uznesením krajského súdu posúdené ako zjavne neopodstatnené.

19. Vychádzajúc zo všetkých uvedených čiastkových záverov, ústavný súd vyhodnotil ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú a ako takú ju podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol.

20. Ústavný súd vzhľadom na všetky svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. marca 2021

Peter Molnár
predseda senátu